

[Finansministeren.]

skatten af den indkomst, der ligger ud over 20 000 kr., bliver ensartet. Dette vil betyde, at forskellene efter bopælen i beskattningen for de store indkomster vil blive meget små, således at den store interesse, der for disse indkomsters vedkommende i dag er i at bo i en kommune med en lav kommunal skatteprocent, vil blive stærkt formindsket.

Den almindelige kommunale indkomstskat skal for disse større indkomster beregnes på samme måde som for alle andre indkomster med kommunens egen skatteprocent. Da den skattepligtige indkomst samtidig er betydelig større for disse indkomster, fordi der ikke bliver foretaget fradrag for betalt statsindkomstskat, vil dette forhold ikke betyde en mindre indtægt for de fleste kommuner.

Forslagene forudsætter en uforandret skatteudskrivning for staten og kommunerne, og de foreslåede nedsættelser kan derfor ikke gennemføres uden tilsvarende forhøjelser. De foreslåede forhøjelser for de større indtægter vil fortrinsvis ramme store, stabile indtægter, medens som tidligere nævnt stærkt varierende indtægter, selvom de er ret høje, som følge af forslaget i mange tilfælde ikke vil blive ramt af forhøjelserne. Endelig er aktieselskabsbeskattningen foreslået forhøjet med godt en halv snes procent.

Den finansielle balance er for statens vedkommende opnået ved at fastsætte den almindelige indkomstskatteprocent til 17. Ved denne beregning er der ikke taget hensyn til, at de foreslåede skærper af ligningen vil kunne forøge indkomstgrundlaget. I det omfang, hvori dette bliver tilfældet, vil de kommunale skatteprocenter automatisk falde, og den samme mulighed vil foreligge for en nedsættelse af de før nævnte 17 pct., medmindre statens udgifter forøges stærkere end indkomstgrundlaget. Endelig er der heller ikke ved beregningerne af forslagernes finansielle virkninger taget hensyn til de beløb, som kapitalvindingsafgiften efterhånden må antages at ville indbringe. Kommunerne skal som nævnt have 25 pct. heraf, og det vil iøvrigt være rimeligt at afvente, hvor meget afgiften indbringer, før der tages stilling til beløbets anvendelse.

Endelig skal jeg til slut sige et par ord

om tidspunktet for lovforslagernes fremsættelse. Det er fra forskellig side blevet anført, at fremsættelsen sker så sent i samlingen, at man lige så godt kan vente, til den nye samling begynder i oktober. Jeg kan ikke være enig i dette synspunkt. Det må være en fordel for såvel befolkningen som folketinget, at man så tidligt som muligt kan få kendskab til regeringens reformplaner på disse områder, og jeg tror ikke, at man vil påstå, at det skulle have været muligt på et tidligere tidspunkt at være blevet færdig med det omfattende tekniske arbejde, som ligger bag hele dette lovkompleks.

Det er foreslået, at lovene skal træde i kraft for skatteåret 1956—57, og der må lægges afgørende vægt på, at skatteyderen har kendskab til så gennemgribende ændringer i skattelovgivningen helst fra begyndelsen af det indkomstår, for hvilket loven får virkning — og dette vil i virkeligheden sige 1955.

Det er mit håb, at forslagene vil kunne gennemføres så betids, at lovene kan træde i kraft som foreslået. Det er også mit håb, at forslagene vil kunne gennemføres med tilslutning fra store dele af tinget. Lovforslagene er udtryk for regeringens syn på skattelovgivningen, men der er under deres udformning taget mange hensyn til de forskellige anskuelser, som gør sig gældende i befolkningen. Man vil måske hævde, at dette i hvert fald ikke er tilfældet, for såvidt angår forslaget om en væsentlig ændring i retten til at fradrage betalt skat. Jeg vil hertil svare, at jeg gerne ville have udformet forslagene på en sådan måde, at jeg havde kunnet opfylde ønsket om at bevare fradragsretten fuldtud, men dette har ikke været muligt. Skal man opnå den forenkling af skattelovgivningen, som her er tilsigtet, den nedsættelse af beskattningen af merindtægt, som er foreslået, og de betydelige skattnedsættelser særlig for mellemindtægterne, som forslagene indeholder, er dette, såvidt jeg kan skønne, ikke muligt uden en ændring af skattefradragetsreglen. Skulle det under drøftelsen af forslagene vise sig, at man uden en så omfattende ændring af skattefradragetsreglen kan opnå disse store og fordelagtige ændringer i skatteudskrivningen, skal sådanne forslag ikke møde modstand fra regeringen.

Inden jeg slutter fremsættelsen af denne